

Ta bitka s policajtama pár let mě stála. Můj svět byl malá cela a hlídacích psů stín. Když vrazil do dveří a zakřičel lehnout, udělal jsem co jsem musel to se rozumí. Teď se tu v krvi válí a mě to trápí, chtěl jsem mu všechno říct, na nohy postavit. Ty oči studený jsou, až v duši mrazí, jak oči lidí, kterým jsem u blížil. Nejde nic dávat, nejde nic brát, nejde nic vrátit, nejde se smát. Jen černý vrány tiše krouží, kde není soucit tam hla doví psi. Ledový oči strážců mě vyprovází na cestu, která začátek má i svůj cíl. A zvláštní pocit klidu ve mně jenom sílí, i když mě kolem hlavy provaz otočí. Teď tu stojím u dveří a čekám na tu chvíli, až tlustej hlídač klíčem v zámku otočí. Dívám se na oblohu, jak slunce září, ten pohled vychutnám si, než pláč ho zamlží. Nejde nic dávat, nejde nic brát...